

gibe videre Oplysninger om sin Fremgangsmaade i Henseende til Danmarks Riges Stilling til Lydsland, og dermed til det øvrige Europa, er dette vistnok saa fordærligt, at jeg ikke noget Dieblit kan betænke mig paa at erklære min Mistillid til et saadant Ministerium, enten jeg saa vidste noget andet eller ikke. Men jeg er paa den anden Side fuldstændig overbevist om, at naar Spørgmaalet ikke er om at finde et fuldkomment Ministerium, men kun om at finde et Ministerium, der ikke vil gaae den Gang, som jeg troer og er overbevist om er fordærligt for Danmarks Rige, saa er det umuligt, at der ikke i det Land og Rige, der har vist, at det indeholdt baade Vilde og Kræfter til at vove Alt, hvad Mennesker kunne vove for Danmarks Riges Frihed og Selvstændighed, skulde findes, jeg vil ikke sige 6 eller 7, men i det Mindste Sneve Mand, der havde det Mod at staae faste paa deres ophoiede Staae og at gaae saa vidt i Paastanden om Danmarks Riges Frihed og Selvstændighed, som Folket vil følge det, at gaae saa vidt, som der kan og maa gaaes af et frihedskjærligt og selvstændigt Folk, saavidt, at en videre Fremgang sees at være umulig.

Eschering: Maa jeg bede om Ordet, for at gjøre en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning.

Eschering: Jeg hører af en Mængde Medlemmer her i Salen, at Mange troe, at en Uttring, som faldt, medens jeg før talte, nemlig at Noget „ikke var sandt“, gjaldt min Udtalelse, men man vil vist komme til at see af Rigsdagstidenden, at dette paa ingen Maade var Tilfældet.

Frieger: Der er et Par Uttringer, deels af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (David) og deels af den ærede Udenrigsminister, som tvinger mig til at nedlægge

en vis Indsigelse mod de Fordringer, som de synes at stille til Folkethinget. Den ærede Kjøbenhavnste Rigsdagsmand udtalte sig om Landstingets og Folkethingets Forhold, som Dele af Rigsdagen, som om Folkethinget ikke skulde kunne bestemme sig uden Hensyn til hvilken Form Landstinget maatte have valgt for sin Udtalelse, og uden Hensyn til om Landstinget overhovedet gif ind paa en Udtalelse eller ikke. Jeg trøer nu, at det ingenlunde i Almindelighed i en lovgivende Forsamling forholder sig saaledes, at det ene Thing paa saadan Maade seer angstelig hen til det andet Things Virken, jeg troer tværtimod, at det i Almindelighed er Tilfældet, at ethvert Thing i saa Henseende følger sin Overbeviisning om det, det anseer for det Rigtige, og jeg troer navnlig, at efter den Tingenes Orden, som Grundloven hjemler hos os, er Folkethinget aldeles ikke saaledes opfordret til at see hen til hvad Landstinget maatte gjøre, eller Landstinget see hen til hvad Folkethinget maatte gjøre, al den Stund der ikke er nogen Vej, ad hvilken der kan finde nogen offentlig Forhandling Sted om en eensartet Fremgangsmaade. Nagtet jeg nu ved min tidligere Udtalelse idag har vist, at jeg ikke sværmer hverken for en Adresse overhovedet eller for denne enkelte Adresse, maa jeg dog tilstaae, at den Indsigelse mod Adressen, der er hentet fra den Uligbed, som vilde fremkomme ligeoverfor den i Landstinget fulgte Fremgangsmaade, ingenlunde er rigtig (Hør!), og ligesaa lidet kan jeg være enig med den Opsattelse, som blev gjort gjældende baade af den ærede Kjøbenhavnste Rigsdagsmand og af den ærede Udenrigsminister, at der for en Rigsdag eller for et Thing kun kunde være Tale om at udtale sig i den fuldkomneste Tilidsretning eller paa den anden Side at tilkjendegive en Befaling til Ministeriet om at forsvinde.